

KO JE KO

Jelena Angelovski (1980, Pančevo) diplomirala je, magistrirala i doktorirala na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, na Katedri za srpsku književnost. Radila je kao bibliotekar u Gradskoj biblioteci u Pančevu, a od 2006. do 2018. kao nastavnik srpskog jezika u Osnovnoj školi „Jovan Jovanović Zmaj“ u Pančevu. Objavila je dve zajedničke knjige u okviru grupe za Kreativno pisanje Centra za stvaralaštvo mladih, *Zadaci iz marljivosti* (2000) i *Dnevnik 2000* (2001). Više godina uređivala je Zbornik poezije i proze mladih sa prostora bivše Jugoslavije *Rukopisi*. Od 2018. godine živi u Švajcarskoj, u blizini Ciriha, gde predaje maternji jezik i kulturu deci srpskog porekla. Kraće prozne beleške o svojim imigrantskim iskustvima objavljuje na blogu stelovanjeplave.com

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne i master studije završio na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, član je uredništva časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je knjige proze *Twitter priče* (2014) i *Twitter priče 2.0* (2017). Živi u Novom Sadu.

Valentina Baktijarević (1995, Prokuplje) glumica, pesnikinja, prevodilac. Knjigu pesama *Pomežu* objavila u Skoplju 2019. godine. U pripremi je njena ilustrovaná knjiga ljubavne poezije koja će biti objavljena 2021. godine za izdavačku kuću „Dibidus“. Jedna je od urednica onlajn magazina za književnost i umetnost *Astronaut* kao i onlajn zbornika za ljubavnu poeziju *Bludni stih*. Objavljivana je i prevodena.

Ana Bojanović (1978, Beograd), diplomirala i magistrirala na grupi za Srpsku književnost Filološkog fakulteta u Beogradu. Radi kao lektor, korektor i prevodilac u više domaćih izdavačkih kuća, kao i profesor srpskog jezika i književnosti u nekoliko srednjih škola, i predavač engleskog u školama za

jezike. Do sada je prevode, poeziju, prozu i stručne tekstove objavljivala u periodici.

Oleksandr Bojčenko (Олександр Бойченко; 1970, Černjivci, Ukrajina), književni kritičar, publicist, esejist, prevodilac. Od 1995. do 2008. predavao je na Univerzitetu u Černjivcima, a od 2002. do 2010. zajedno sa Jurijem Andruhovičem, uređivao je internet-časopis *Potjah 76*. Tri puta je bio stipendista programa Ministarstva kulture Poljske „Gaude Polonia“, pobednik ukrajinskog konkursa za „Knjigu godine“ (2003, esejistika), dobitnik Nagrade za modernu esejistiku „Jurij Ševaljov“ za 2015. godinu. Autor je knjiga različitih žanrova *Nešto poput Šatokoá* (Щось на кшталт Шатокуа, 2003), *Šatokoá plus* (Шатокуа плюс, 2004), *Makar neka knjiga* (Аби книжка, 2011), *Moji među tuđima* (Мої серед чужих, 2012), *Više/Manje* (Більше/Менше, 2015), *50 posto u pravu* (50 відсотків рації, 2016), *Zemlja iza Zbruča* (Країна за Збручем, 2018), a takođe je koautor (zajedno sa Jurijem Andruhovičem i Orestom Druljem) knjige-razgovora *Vorohtarijum* (Ворохтариум, 2018). Preveo sa poljskog dela Mareka Hlaska, Tadeuša Borovskog, Danijela Odije, Mihala Valčaka, Malgožate Sikorske-Mišćuk, Pavela Demirskog i Mihala Zadare, a sa ruskog romane Viktora Jerofejeva i Igora Pomeranceva.

Gregoar Bujie (Grégoire Bouillier; 1960, Tizi Uzu, Alžir), francuski pisac koji živi i stvara u Parizu. Dobitnik je Nagrade „Flor“ 2002. za prvi roman *Izveštaj o meni* (*Rapport sur moi*, 2002). Objavio je sledeća dela: *Misteriozni gost* (*L'invité mystère*, 2004), *Kejp kanaverál* (*Cap Canaverál*, 2008). Za roman *Dosije M*, 1 knjiga (*Le Dossier M*, 2017) dobio je „Decembarsku nagradu“ 2017. godine. *Dosije M*, 2 knjiga, objavljen je 2018. U delu *Očajni skitnica* (*Charlot déprime*), praćenom sa knjigom *San skitnice* (*Un rêve de Charlot*, 2019) problematizuje pokret „žutih prsluka“.

Nataša Gvozdenuvić (1978), novinarka i pozorišna kritičarka. Piše za časopise i internet portale

koji se bave teatrologijom i teatarskom kritikom u regionu. Na MESS-u je dobila Nagradu „Marko Kovačević“ koju dodeljuje direkcija festivala za seriju kritika objavljenih tokom festival na portalu Radio Sarajeva. Deo je projekta „Kritičarski karavan“ koji je pokrenulo udruženje pozorišnih kritičara i teatrologa Srbije. Član je AICT-a (internacionalnog udruženja pozorišnih kritičara). Završila je studije srpske i uporedne književnosti. Živi u Novom Sadu.

Borivoj Gerzić (1959, Beograd), autor nekoliko knjiga pripovetki (poslednje tri za Rende – *Jedan život kakav jeste*, 2012, *Poslednje stvari*, 2014, i *Priča. Ljubav*, 2016). Sa engleskog je preveo dela dvadesetak autora, između ostalih *Mesečinu i druge drame* Harolda Pintera, *Tamni lavirint* Lorensa Darel, Džosove, Beketove i Makjuanove pripovetke... Autor je *Rečnika anglo-američkog slenga*, *Rečnika engleskih fraza i idioma* i *Rečnika srpskog žargona*, kao i antropološke studije o smrti *Koreografija moriendi* (2016) i biografije *Beket: čovek i delo* (2019); kourednik je antologije kratke priče *Kule, gradovi: majstori kratke proze – od Gogolja do Fostera-Volasa* (2013).

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinje), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srpkinje sa savremeniciima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinjin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016) i *Kritika pamćenja* (2017). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“. Živi u Novom Sadu.

Vladislava Gordić Petković (1967, Sremska Mitrovića), redovna profesorka engleske i američke književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde drži kurseve iz oblasti šekspirologije i savremenog angloameričkog proznog stvaralaštva. Bavi se književnom teorijom i istorijom, književnom kritikom, publicistikom i prevođenjem sa engleskog. Magistrirala je na prozi Rejmonda Karvera na Filološkom fakultetu u Beogradu godine 1994, a doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 1998. na temi „Priča i pripovedanje u kratkoj prozi Ernesta Hemingveja“. U najviše akademsko zvanje, zvanje redovnog profesora, izabrana je u oktobru 2008. godine. Piše studije, eseje, književnu kritiku i prevodi s engleskog (S. Džouns, E. Biti, E. Bardžis, E. Hemingvej, V. Šekspir, V. Alen i dr.). Objavljene knjige: *Sintaksa tišine: poetika Rejmonda Karvera* (1995), *Hemingvej – poetika kratke priče* (2000) *Korespondencija – tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Virtuelna književnost* (2004), *Književnost i svakodnevnica* (2007), *Virtuelna književnost II* (2007), *Na ženskom kontinentu* (2007) *Formatiranje* (2009), *Mistika i mehanika* (2010) *Uvod u rodne teorije (udžbenik, grupa autora)* (2011). Živi u Novom Sadu.

Slavko Gordić (1941, Dabrica, Hercegovina), piše prozu, književnu kritiku i esejistiku. Knjige proze: *Vrhovni silnik* (1975), *Drugo lice* (1998), *Opit* (2004), *Rub* (2010) i *Posle ruba* (2020). Knjige eseja, kritika i studija: *U vidiku stiha* (1978), *Slaganje vremenica* (1983), *Primarno i nijansa* (1985), *Poezija i okruženje* (1988), *Obrazac i čin – ogledi o romanu* (1995), *Pevač Boška Petrovića* (1998), *Ogledi o Veljku Petroviću* (2000), *Glavni posao* (2002), *Profili i situacije* (2004), *Savremenost i nasleđe* (2006), *Razmena darova* (2006), *Kritičke razglednice* (2008), *Traganja i svedočenja* (2011), *Ogledi o Ivi Andriću* (2013) *Srodstva i razdaljine* (2014), *Osmatračnica – književne i opšte teme* (2016) i *Među svojima* (2020). Priredio je izabrane pesme Miodraga Pavlovića (1978), Stevana Tontića (1995), Jovana Jovanovića Zmaja (2003), izabrane pripovetke Veljka Petrovića (2000), izabrana dela Veljka Petrovića (2003), pripovedačko-romansijerski segment izabranih dela Milana Kašanina (2003) i četiri knjige izabranih dela Ive Andrića (2010–2019). Pojedini esejističko-kritički tekstovi su mu prevedeni na nemački, poljski, mađarski, slovački, slovenački, francuski i engleski. Dobio je Na-

gradu Društva književnika Vojvodine za najbolju knjigu godine, kao i nagrada „Laza Kostić“, „Đorđe Jovanović“ i „Sreten Marić“. Dobitnik je Novembar-ske povelje Novog Sada, Nagrade za životno delo Društva književnika Vojvodine i Povelje za životno delo Udruženja književnika Srbije. Bio je dugogo-dišnji profesor Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, do 2009. godine, i glavni i odgovorni urednik *Leto-pisa Matice srpske* (1992–2004). Sada je profesor emeritus Univerziteta u Novom Sadu.

Tatjana Delibašić, diplomirala je na Odseku za jugoslovenski književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Objavljene knjige poezije: *Fortisimo noći* (1991), *Disciplina stida* (1994), *Račun sa peščanim zrcima* (1996), *Čudnoglasje* (2007), *Persona non garata* (2013) i knjiga priča *Faktografija fikcije* (2017). Živi u Novom Sadu.

Nina Živančević (1957, Beograd), spisateljica i prevoditeljka. Objavila je sledeće knjige poezije: *Pesme* (1982), *Mostovi koji rastu* (1984), *Gledajući knjige nezavisnih izdavača* (1985), *Duh renesanse* (1989), *Pesnički divan* (1995), *Minotaur i lavirint* (1996), *Slovo Pi* (2004), *Krajem veka* (2006), *Isclenjenje* (2011) i *Umetnost hvatanja bumeranga: izabrane i nove pesme* (2013). Knjige proze: *Vizantijske priče* (1995), *Prodavci snova* (2000), *Kao što već rekoh* (2002), *Orfejev povratak* (2003), *Krajem veka* (2006), *Ono što se pamti* (2017), kao i knjigu razgovora *Iznenadni blesak* (2009) i studiju *Crnjanski i njegov čitalac: (repcija Crnjanskovog dela u svetu)* (2012). Poezija i proza prevedena joj je na više svetskih jezika. Priredila je i prevela antologiju američke poezije *Novi Glasovi* i prevela *Priče o običnom ludilu* Čarlsa Bukovskog, *Težinu i blagorodnost* Simon Veja i dr. Živi u Parizu.

Momčilo Žunić (1985, Beograd), piše i objavljuje književnu kritiku. Završio je Filološki fakultet u Beogradu, na grupi Srpska književnost i jezik sa opštom književnošću. Zainteresovan je za raznovrsne oblike književno-kritičkog delovanja. Prikaze objavljivao na portalu *Proletter*. U saradnji sa dvojcem *Bookvalisti* priredio je raznovrsne književne vlog-temate. Živi u Lazarevcu.

Anđelko Zablacanski (1959, Glušci), piše poeziju, aforizme i kratke priče. Objavio je zbirke pesa-

ma: *Ram za slike iz snova* (1992), *Igra senki* (2004), *Ptica na prozoru* (2007), *San napukle jave* (2009), *Raskršća nesanice* (2011), *Pijano praskozorje* (2014), *Mali noćni stihovi* (2019), *Noći vučjeg zova* (2020), zbirku aforizama *Palacanje* (2006), zbirku prevoda ruske poezije *Od Puškina do Kapustina* (2019), knjigu proze, aforizama i satirične poezije *Iza linije* (2020). Prevođen je na ruski, beloruski, engleski, bugarski i makedonski jezik. Prevodi poeziju s ruskog jezika. Nagrađivan je za poeziju u Rusiji, a za kratku priču u Srbiji. Pokretač je i glavni urednik časopisa za književnost *Sušтина poetike*. Član je Udruženja književnika Srbije. Živi i stvara u Glušcima.

Adam Zagajewski (*Adam Zagajewski*; 1945, Lavov, današnja Ukrajina – 2021, Krakov, Poljska), jedan od najznačajnijih savremenih svetskih pesnika i esejista. Posle okončanja Drugog svetskog rata porodica Zagajewski preselila se u Gljivice, grad u Šleskoj. Studirao je filozofiju i psihologiju u Krakovu, gde je, radeći kao profesor filozofije, živio do 1980. godine. Posle toga preseljava se u Sjedinjene Američke Države, gde je bio univerzitetski profesor u Teksasu, dok jedan deo godine živio u Parizu. Posle pada Berlinskog zida gradovima u kojima je živio ponovo pridružuje i Krakov. Jedan je od najprevođenijih poljskih pesnika, njegove pesme i eseji objavljeni su na svim vodećim svetskim jezicima. Knjige pesama: *Saopštenja* (1972), *Mesarnice* (1975), *Pismo*. *Oda množini* (1982, 1983), *Putovati u Lavov* (1985), *Platno* (1990), *Ognjena Zemlja* (1994), *Žeđ* (1999), *Antene* (2005) i *Nevidljiva ruka* (2009). Najvažnije knjige eseja: *Mali Larus* (1991) i *Obrana vatrenosti* (2002).

Slobodan Zubanović (1947, Beograd), piše pesme, eseje i studije. Knjige pesama: *Kupatilo* (1973), *Iz zaostavštine* (1982), *Domaći duh* (1983), *Reporter* (1986), *Strategija lirike* (1992), *Sarkofag* (1998), *Save as* (2005), *Dorčolski diskont* (2006), *Kad budem imao 64 godine* (izbor, 2008), *Soneti sa sela* (2009), *Treba-lo bi to da pročitaš* (2013), *Staraci i pesme* (2015) i *Ogledi oko stola* (2018). Knjige eseja, putopisa, razgovora, priča i studija: *Deset pesama – deset razgovora* (koautor M. Pantić, 1992), *Skok preko senke* (1995), *Drum za Kareju* (1998), *More oko Beograda* (2005), *Slik* (2005), *Atlas o Crnjanskom* (2007), *U tri i deset za Rumu* (2011). Priredio više knjiga. Pesme su mu pre-

vođene na engleski, ruski, francuski, italijanski, nemački, poljski, rumunski, beloruski, kineski, švedski, slovenački i makedonski jezik. Zastupljen je u mnogim antologijama poezije. Dobitnik je Nagrade „Branko Miljković“ (2016), Zmajeve nagrade (2009), Nagrade „Desanka Maksimović“ (2007), Disove nagrade za sveukupno pesničko delo (2005), nagrada „Vasko Popa“ (1998), „Milan Rakić“ (1986), „Isidora Sekulić“ (1983), Nolitove nagrade (1995), kao i posebnog priznanja za vrhunski doprinos nacionalnoj kulturi Republike Srbije (2010). Živi u Beogradu.

Danka Ivanović (Cetinje, 1988), diplomirala francuski jezik i književnost na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Master studije iz iste oblasti završila na Univerzitetu u Luvenu, u Belgiji, 2015. godine, radom na temu „Objekat u romanima Milana Kundere: *Neznanje, Usporavanje, Identitet*“. Master studije iz opšte književnosti i teorije književnosti završila na Filološkom fakultetu, Univerziteta u Beogradu, 2020. godine, radom na temu „Odjeci Šekspirove dramaturgije y ranoj tragediji Laze Kostića: *Maksim Crnojević*“. Prevodi sa engleskog i francuskog. Živi u Beogradu.

Tatjana Janković (1973, Kragujevac), objavila zbirke kratkih priča *Priča Babinog sina* (2008) i *Danas sam bila u našoj kući* (2016), i knjigu putopisne proze *Prisvajanje Venecije* (2018). Član redakcije časopisa *Koraci* od 2013, na mestu glavnog i odgovornog urednika od 2017. Živi u Kragujevcu.

Džeki Kej (*Jacqueline Margaret Kay*; 1961, Edinburg, Škotska), savremena škotska pesnikinja i spisateljica. Majka joj je bila iz Škotske, otac iz Nigerije, a usvojio ju je bračni par iz Glazgova gde je i odrasla. Roditelji su joj bili komunisti, pa je često odlazila na proteste protiv aparthejda. Studirala je engleski jezik na Univerzitetu u Stirlingu. U svojoj prvoj zbirci pesama *The Adoption Papers* (1991) govori o sopstvenom iskustvu odrastanja u usvoiteljskoj porodici i problemu identiteta. Dobitnica je nekoliko književnih nagrada. Trenutno živi i radi kao univerzitetska profesorica kreativnog pisanja u Mančesteru.

Aleksandar Kostić (1973, Užice), doktor književnih nauka. Autor studije *Figure preobražaja u*

književnom delu Danila Kiša i Prima Levija: od književne poetike do kulturne antropologije (Univerzitetska biblioteka „Svetozar Marković“, 2019). Sa italijanskog jezika preveo roman *Salto mortale* Luidija Malerbe, pripovetke *Druge centurije* Đorđa Manganelija i izabrane tekstove Pjera Paola Pazolonija i Prima Levija. Živi i radi u Beogradu.

Jelena Mandić (1986, Srebrenica, BiH), diplomirala je na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Završila je master studije engleskog jezika i književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Trenutno je na trećoj godini doktorskih studija jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Piše poeziju i kratku prozu, prevodi sa engleskog i persijskog jezika. Živi i radi u Novom Sadu.

Dajana Milovanov (1993), trenutno pohađa doktorske studije na Odseku za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Živi u Bečeju.

Nenad Milošević (1962, Zemun), objavio je sledeće knjige pesama: *Pospanost* (1992), *Umanjenja* (1996), *Jureći u raj* (2000), *Mesta* (izbor iz poezije, 2004), *Pesme sa Save i Dunava* (2005), *Time code* (2009), *Vode i vetrovi* (2012) i *Pesme iz limba* (2018). Objavio je knjigu *Iz muzeja šumova* (antologija novije srpske poezije 1988–2008, Zagreb, 2010), kao i knjigu mikroeseja *Lutajuća planeta* (2014). Dobitnik je nagrada „Biljana Jovanović“ i „Branko Miljković“. Bio je urednik za poeziju u listu *Književne novine* od 1998. godine do 2001. godine, kao i stalni saradnik i jedan od urednika u časopisu za žensku književnost *ProFemina*. Pisao je eseje i književnu kritiku u časopisima i magazinima kao i za Televiziju Beograd. Piše scenarije i režira dokumentarne sadržaje. Završio je Fakultet političkih nauka u Beogradu. Radi kao urednik u Redakciji dokumentarnog programa Televizije Beograd. Pojedinačne pesme prevođene su mu na nekoliko svetskih jezika. Takođe, zastupljen je u nekoliko antologija srpske poezije na stranim jezicima kao i u nekoliko domaćih antologija.

Makena Onđerika (*Makena Onjerika*; 1987, Najrobi, Kenija), kenijska spisateljica koja živi u Najro-

biju. Završila je kurs kreativnog pisanja Univerziteta u Njujorku i objavljivala prozna dela u više međunarodnih književnih časopisa. Osnivač je Književne radionice Najrobija i urednica zbirke priča *Digitalne stenice*. Za priču „Fanta od ribizle“ dobila je Nagradu za najbolju afričku priču 2018. godine. Trenutno radi na svom prvom romanu.

Katarina Pantović (1994, Beograd), osnovne i master akademske studije završila je na Odseku za komparativnu književnost sa teorijom književnosti na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, gde je trenutno na doktorskim studijama. Piše i objavljuje književnu kritiku, esejistiku, naučne radove i poeziju u periodici i naučnim zbornicima. *Unutrašnje vreme* (2019) njena je prva pesnička zbirka. Za svoju poeziju, naučni rad i uspeh tokom studija dobila je brojne nagrade. Član je uredničkog odbora izdavačke kuće Treći trg. Živi u Beogradu.

Nikola Petković, autor i prevodilac trenutno nastanjen u Kragujevcu. Prevodi poeziju i prozu sa engleskog, ruskog i francuskog jezika. Njegovi prevodi i autorski tekstovi objavljuvani su u više domaćih književnih časopisa, uključujući *Korake, Književne novine, Mostove, Ekerman*. Autor je zbirke priča *Velike priče malih stvorenja* (2020).

Žarko Radaković (1947, Novi Sad), školovao se u Zemunu (osnovna škola i gimnazija), Beogradu (studije svetske književnosti), Tibingenu (studije germanistike, istorije umetnosti i filozofije). Autor romana: *Tübingen* (1990), *Ponavljanja* (sa Skotom Abotom, 1994), *Knifer* (1994), *Emigracija* (1997), *Pogled* (2002), *Vampiri & Razumni rečnik* (sa Skotom Abotom, 2008), *Strah od emigracije* (2009), *Krećenje* (2018) i *Kafana* (2019). Sarađivao sa umetnicima Davidom Albaharijem (*Kljiga o muzici*, 2013), Erom Milivojevićem (performansi *Medex*, 1971; *Kornjača*, 1973; *Labudovo jezero*, 1974), Julijem Kniferom (monografija *Julije Knifer*, 1990) i Ninom Pops (bibliofilsko izdanje *Der Bildverlust / Gubitak slike*, 2007). Autor je više zbornika i antologija, kao i izbora srpske književnosti na nemačkom jeziku *Tragische Intensität Europas* (2008). Uređivao je nemački časopis za književnost i umetnost *Das Nachtcafé*. Od 1990. živi u Kelnu.

Biserka Rajčić (1940, Jelašnica kod Niša), završila je studije slavistike u Beogradu. Od 1962. Bavi se prevodnjem slovenskih književnosti, teorije književnosti, teatrologije, filmologije, estetike, filozofije, istoriografije, istorije umetnosti, politikologije, teologije i dr. Objavila je oko 70 knjiga prevoda (poezija, proza, drame, filozofija, esejistika, politikologija i sl.) i knjige: *Pisma iz Praga* (1999), *Poljska civilizacija* (2003), *Moj Krakov – iz kulturne arheologije grada* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Pisma iz Poljske* (2018), *Faktomontaže* (2020) i *Šopen, Žorž Sand i njena deca* (radio-drama s CD-om), kao i niz tekstova u časopisima nekadašnje Jugoslavije i Srbije. Dobitnik je brojnih domaćih i stranih nagrada za prevodilaštvo, između ostalih i najprestižnije poljske nagrade „Transatlantik“ za 2009. godinu. Živi u Beogradu.

Draginja Ramadanski (1953, Senta), arhivist, profesor ruske književnosti u penziji, prevodilac sa ruskog i mađarskog jezika. Objavljuje radove u domaćim, ruskim i mađarskim književnim časopisima. Objavila knjige: *U potrazi za figurama* (proza u šest ruku, 2012), *Parodijski plan romana Dostojevskog* (doktorska disertacija 1991; 2013) *Sneško u tropima* (translatološki eseji, 2013), *Ili ne* (autobiografski eseji, 2018). Autor antologije ruske ženske poezije *Uvodno od suza* (2009). Prevela je pedeset knjiga lepe književnosti. Dobitnica je više nagrada: Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (2002), Nagrada 9. Međunarodnog salona knjiga „Laza Kostić“ za prevod (2003), Nagrada Udruženja književnika prevodilaca Srbije „Miloš N. Đurić“ za prevod godine (esejistika, 2004), Nagrada za prevod s mađarskog Baszalikom műfordítói Díj a Szentteleky Napok tanácsa (2005), Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (drugi put, 2013), nagrada na konkursu „Stevan Sremac – bal u Elemiru“ (2020). Živi u Senti.

Mihal Ramač (1951), diplomirao istoriju na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bio je novinar, glavni i odgovorni urednik listova *Naša borba, Vojvodina* i *Danas*. Piše poeziju i prozu na rusinskom i srpskom, prevodi sa više jezika. Član je Društva književnika Ukrajine. Objavio je sedam knjiga pesama na rusinskom. Na srpskom je objavio knjigu pripovedaka *Noć na stanici Keleti* (2020), knjigu pe-

sama *Druga obala* (2020), knjige eseja: *Povest o početku kraja* (2002), *S one strane snova* (2003), *6. oktobar* (2008), *Dunavska rapsodija* (2018), *Zov vedrih vidika* (2018). Živi u Petrovaradinu.

Zorana Simić (1992, Brus), doktorantkinja je na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, gde je završila i osnovne i master studije (Opšta književnost i teorija književnosti). Trenutno je angažovana na projektu Instituta za književnost i umetnost namenjenom izučavanju književne periodike, kao stipendistkinja Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja. Živi u Beogradu.

Srdan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u *Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“*. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta *www.bestsele.net*, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017) i *Ljubavna pesma* (2020), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Nevena Stefanović (1970, Pančevo), diplomirala je na grupi Srpska književnost i jezik sa opštom književnošću Filološkog fakulteta u Beogradu. Radi kao profesor u Gimnaziji „Uroš Predić“ u Pančevu. Piše književnu kritiku za Umetnički magazin *Kvartal*.

Ana Stjelja (1982, Beograd), diplomirala je, magistrirala i doktorirala na Filološkom fakultetu u Beogradu na Katedri za orijentalistiku. Bavi se pisanjem poezije, haiku poezije i aforizama, kao i prevodenjem poezije i proze s engleskog, španskog, portugalskog i turskog jezika. Takođe piše kratke proze i putopisnih eseja, književne kritike i naučnih radova iz oblasti književnosti i kulture. Objavila je dvanaest autorskih knjiga i devet knjiga prevoda. Pesme su joj prevedene na slovenački, makedonski i persijski jezik. Član je Udruženja književnika Srbije, Udruženja književnih prevodilaca Srbije, Društva književnika Beograda, Udruženja novinara Srbije i Međunarodne federacije novinara. Osnivač je i glavni urednik magazina *Alia Mundi* za kulturnu raznolikost.

Bojana Stojanović Pantović (1960, Beograd), piše književnoistorijske, književnoteorijske i komparativne studije i oglede iz jugoslavistike, posebno iz oblasti ekspresionizma i moderne književnosti, kao i književnu kritiku, prozu, poeziju i eseje i prevodi s engleskog i slovenačkog. Objavljene knjige: *Poetika Mirana Jarca* (1987), *Linija dodira* (1995), *Nasleđe sumatraizma – poetičke figure u srpskom pesništvu devedesetih* (1998), *Srpski ekspresionizam* (1999), *Srpske prozaide – antologija pesama u prozi* (2001), *Kritička pisma* (2002), *Morfologija ekspresionističke proze* (2003) *Beskrajna* (poezija, 2005), *Nebolomstvo – panorama srpskog pesništva kraja XX veka* (2006), *Pobuna protiv središta – novi prilozi o modernoj srpskoj književnosti* (2006), *Oštar ugao – eseji, kritike, polemike* (2008), *Zaručnici vatre* (poetska proza, 2008), *Isijavanje* (poezija, 2009), *Rasponi modernizma – uporedna čitanja srpske književnosti* (2011), *Pesma u prozi ili prozaida* (2012), *Lekcije o smrti* (poezija, 2013), *U obruču* (poezija, 2017). Priredila više knjiga i antologija. Za poeziju je dobila nagrade „Đura Jakšić“ i „Vasko Popa“ (2018) kao i Nagradu „Gordana Todorović“ (2005) za celokupno književno delo. Za najbolju književnu kritiku 2000. dobila je Nagradu „Milan Bogdanović“, a iste te godine i Nagradu „Isidorijana“ za najbolju teorijsku knjigu. Takođe je dobitnica Zlatne značke KPZ Srbija za izuzetan doprinos kulturi (2006). Živi u Beogradu.

Violeta Stojmenović (1980, Požarevac), diplomirala je na Katedri za opštu književnost sa teori-

jom književnosti Filološkog fakulteta u Beogradu. Objavljuje oglede iz istorije književnosti, književnu kritiku i prevode sa engleskog jezika u periodici. Radi kao bibliotekar. Živi u Boru.

Ivana Z. Tanasijević (1987, Kragujevac), završila je osnovne i master studije na Katedri za Srpski jezik i književnost Filološko-umetničkog fakulteta u Kragujevcu. Piše i objavljuje književnu kritiku, eseje, studije, recenzije. Polja interesovanja: srpska književnost modernizma i postmodernizma, savremene književne teorije, književna kritika.

Srdan V. Tešin (1971, Mokrin), književnik i novinar. Studirao je filozofiju i komunikologiju u Beogradu, a diplomirao na poetici kratke priče. Objavio je sledeće knjige: *Coated brain/Pohovani mozak* (drama, 1996), *Sveto Trojstvo Georgija Zecowskog* (poezija, 1997), *Sjajan naslov za pantomimu* (priče, 1997), *Antologija najboljih naslova* (roman, 2000), *Kazimir i drugi naslovi* (roman, 2003), *Kroz pustinju i prašinu* (roman, 2005), *Kuvarove kletve i druge gadosti* (roman, 2006), *Alternativni vodič kroz Vavilon* (izabrane kolumne, 2008), *Ispod crte* (priče, 2010), *Priče s Marsa* (priče, 2015), *Gori gori gori* (roman, 2017), *Moje* (roman, 2019) i *Luka kaže* (knjiga za decu, 2020). Priredio je nekoliko antologija, panorama i izbora kratkih priča. Knjige su mu prevedene na slovenački, makedonski i nemački jezik. Dobitnik je književne stipendije „Borislav Pekić“ i Nagrade Društva književnika Vojvodine za knjigu godine. Zastupljen je u domaćim i inostranim antologijama i izborima iz srpske savremene književnosti. Proza mu je prevedena na francuski, engleski, nemački, poljski, češki, makedonski, mađarski, albanski i slovenački jezik. Član je Srpskog PEN centra. Živi u Kikindi.

Tijana Tropin (1977, Beograd), doktorirala na Filološkom fakultetu u Beogradu sa tezom „Teorijski aspekti prevodjenja književnosti za decu sa staništa studija kulture“. Objavila *monografiju Motiv Arkadije u dečjoj književnosti* (2006) i više desetina radova u periodici, najčešće o književnosti za decu, teoriji i poetici prevodjenja i fantastičnoj književnosti. Prevodi sa nemačkog i engleskog (važniji prevodi uključuju dela Marsela Bajera, Elfride Jelinek, Lea Peruca, Kristofa Ransmajera i Franca Kafke).

Zaposlena u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu od 2003. godine.

Vlada Urošević (1934, Skoplje), pesnik, prozni autor, kritičar, esejista, antologičar, prevodilac. Član Makedonske akademije nauka i umetnosti, Evropske pesničke akademije (Luksemburg) i Slovenske akademije književnosti i umetnosti (Varna); spoljni član SANU (Beograd) i dopisni član akademije „Mallarme“ (Pariz). Kao redovni profesor Filološkog fakulteta „Blaže Koneski“ u Skoplju držao je kurseve iz istorije evropske književnosti devetnaestog i dvadesetog veka. Objavio je desetak zbirki poezije, kao i više dela iz drugih žanrova: pet knjiga priča, šest romana, sedam knjiga kritika i eseja, dve knjige putopisa, dve knjige iz oblasti slikarstva, desetak antologija. Značajnija dela: zbirke pesama *Letnja kiša* (1967), *Hipnopolis* (1986), *Panična planeta* (1989), *Tajno zlato* (2016); romani *Divlja liga* (2000) *Zmajeva nevesta* (2008), *Madžun* (2018); kratke priče *Znaci* (1969), mikropriče *Sedma strana kocke* (2010); kritike i eseji *Suvremenici (Vrsnici)* (1971), *Astrolab* (2000); putopisni zapisi *Priče iz Pariza* (1997). Jedini je makedonski pesnik koji je dobio tri puta Nagradu „Braća Miladinovci“ za najbolju pesničku knjigu na Struškim večerima poezije. Osim više domaćih, nosilac je i nekoliko inostranih priznanja: Nagrade izdavačke kuće „Nolit“ (Beograd), Nagrade „Halide Edip Adivar“ turskog PEN centra, nagrade „Veliko leteće pero“ na međunarodnom pesničkom festivalu Slovenski zagrljaj (Varna), Zlatni vitez (Rusija)... Preveo je većinu velikih francuskih pesnika devetnaestog i dvadesetog veka na makedonski jezik.

Petar Cvijović (1983, Beograd), studirao je arheologiju na Filozofskom fakultetu u Beogradu, a doktorirao antropologiju na Univerzitetu Kolumbija u Njujorku. Radio je kao asistent predavač na Barnard koledžu i Kolumbiji. Njegova doktorska disertacija *Život u ruševnim hramovima* rezultat je višegodišnjeg istraživanja sinagoga i drugih spomenika jevrejskog kulturnog nasleđa u jugoistočnoj Poljskoj. Esej pod nazivom „Čudesnost ruševine: estetika napuštene sinagoge u Poljskoj“ objavljen je u *Časopisu savremene arheologije*. Pripovetke piše na engleskom i srpskom jeziku. Trenutno živi u Krakovu.

Marijana Čanak (1982, Subotica), piše prozu. Završila je Filozofski fakultet u Novom Sadu. Dobitnica je književne nagrade „Laza K. Lazarević“ 2005. i 2019. (za najbolju neobjavljenu pripovetku na srpskom jeziku). Objavila je knjigu proze *Ulični prodavci ulica* (2002) i zbirku priča *Pramatere* (2019). Živi u Novom Žedniku i Novom Sadu.

Varlam Šalamov (1907, Vologda – 1982, Moskva, Rusija), ruski pesnik i prozni pisac. Nakon završene srednje škole, 1924. godine otišao je u Moskvu gde je radio kao kožarski radnik. Od 1926. do

1928. godine studirao je na Moskovskom državnom univerzitetu odakle je izbačen zbog skrivanja porekla (naveo je da je njegov otac – invalid, bez navođenja da je sveštenik). Zbog svojih uverenja proveo je sedamnaest godina u Staljinovim zatvorima i logorima. Rehabilitovan je 18. jula 1956. godine. Ono što je pisac video i preživeo u logorima našlo se u zbirci *Priče sa Kolime*. Objavio je zbirke pesama: *Ognjilo* (1961), *Šuštanje lišća* (1964), *Put i sudbina* (1967), *Moskovski oblaci* (1972), *Tačka ključanja* (1977)... Primljen je u Savez pisaca SSSR-a 1972. godine. Sahranjen je u Moskvi.